

11 Δεκεμβρίου Παρακλητικός Κανὼν Ὁσίου ΝΙΚΩΝΟΣ τοῦ ἐν τῷ Ξηρῷ Ὁρει, Δρ. Χαρ. Μπούσια

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

**ὁ ρμβ' (142) Ψαλμός καὶ τὸ Θεὸς Κύριος μετὰ τῶν στίχων
αὐτοῦ. Εἶτα τὰ Τροπάρια.**

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Τὸν ἐνθεώτατον βλαστὸν γῆς Ῥωσίδος, ἄνθος βλαστήσαντα
Ξηρῷ ἐν τῷ ὄρει, τῆς Βασιλίδος πόλεων ἡδὺ καὶ τερπνόν,
σωφροσύνης νήψεως, προσευχῆς καὶ νηστείας, Νίκωνα τιμήσωμεν,
μιμητὴν τῶν Ἀγγέλων, καὶ τὰς αὐτοῦ δεήσεις πρὸς Θεόν, τὸν
Ζωοδότην θερμῶς αἰτησώμεθα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας Σου λαλεῖν οἱ
ἀνάξιοι, εἰμὴ γὰρ Σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ
τοσούτων κινδύνων; Τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ
ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ Σοῦ, Σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεί, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς: *Νίκων Ὁσιε, βλάβης ἐχθίστου
ῥῦσαί με. Χ. Μ.*

Ῥδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Νικῆσαι τὸν ἔχθιστον καὶ αὐτοῦ, ἰσχὺν θριαμβεῦσαι,
καταξίωσον τοὺς πιστῶς, προσφεύγοντας Νίκων θεοφόρε, ταῖς σαῖς
θερμαῖς πρὸς τὸν Κτίστην δεήσεσιν.

Ἰδεῖν ἐν σκηνώμασιν οὐρανῶν, Χριστὸν σοὺς ἱκέτας,
καταξίωσον Ἀσκητά, Οὗ τὸ κάλλος προσώπου ἀπολαύεις, Νίκων
Ὁσίων Πατέρων ἀγλαΐσμα.

Κοσμήτορ ἐνθέων ἡσυχαστῶν, Ξηροῦ ὄρους κλέος, καὶ ὁμόζητε ἀρετῆς, σεπτοῦ Παταπίου μάκαρ Νίκων, ἡμᾶς συνοίκους σοφίας ἀνάδειξον.

Θεοτοκίον.

Ὡς φάρον τιμῶντές Σε ἀκραιφνοῦς, Ἀγνή Θεοτόκε, ταπεινώσεως ἀκλινῶς, ζητοῦμεν τὰς θείας Σου πρεσβείας, πρὸς ταπεινοῦ κτῆσιν Μῆτερ φρονήματος.

Ὦδὴ γ´. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νικητήριον αἶνον, σοὶ εὐλαβῶς πλέκομεν, Νίκων εὐσυμπάθητε Πάτερ, ὅτι ἐκάστοτε, ἡμᾶς ὑπόθεν φρουρεῖς, καὶ περισκέπεις τοὺς πόθῳ, ἀνυμνοῦντας ἄσκησιν, σοῦ τὴν θεάρεστον.

Ὁδηγὸς ποντουμένων, καὶ ἰθυντὴρ ἄριστος, πέλεις τῶν πιστῶς προσφερόντων, κλῆσιν τὴν θείαν σου, καὶ προσκυνούντων μορφὴν, ἐν τῇ Μονῇ Παταπίου, τοῦ σεπτοῦ σὴν πάντιμον, Νίκων μακάριε.

Σωφροσύνης πύξιον, Νίκων σεπτὲ πρόσδεξαι, σοῦ τῶν ἱκετῶν τὰς ἐντεύξεις, καὶ τῷ Παντάνακτι, καὶ φιλανθρώπῳ Θεῷ, αὐτὰς προσάγαγε τάχος, ἵνα χάριν εὕρωμεν, οἱ ἀνυμνοῦντές σε.

Θεοτοκίον.

Ἰλαστήριον κόσμου, Μῆτερ Θεοῦ πάναγνε, Σοῦ τὸν θεῖον Τόκον καὶ Κτίστην, κόσμου ἀπέργασαι, ἵλεων πᾶσιν ἡμῖν, τοῖς μεγαλύνουσι πόθῳ, θαυμασίων πληθὸς Σου, Ἄχραντε Δέσποινα.

Διάσωσον, τοὺς σέ γεραίροντας Νίκων πνευματοφόρε, ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθροῦ καὶ κακώσεως, ὥς ἔχων πρὸς Κύριον παρρησίαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Κατὰ τῶν παθῶν τὴν νίκην ἐπιβράβευσον, ἡμῖν τοῖς πιστῶς προσφεύγουσι σὴ χάριτι, σεπτὲ Νίκων Ὅσιε, τοῦ Ξηροῦ ὄρους ἔνοικε, τοῦ Παταπίου τοῖς ἀσκητικοῖς, καμάτοις ἐν Πόλει ἀμιλλώμενος.

Ὦδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπομβρίαις δεήσεων, σοῦ πρὸς τὸν Παντάνακτα Νίκων κάθαρον, ρύπου πάντας τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ὡς ἀσκητικῶν ἀγώνων μέλαθρον.

Βοηθὸν καὶ ἀκέστορα, ἔγνωμέν σε Νίκων ἐν περιστάσεσι, καὶ δεινοῖς τοῦ βίου κλύδωσι, Κωνσταντινουπόλεως ὠράϊσμα.

Λαμπεδὼν ὁσιότητος, ἐν Ξηρῷ τῷ ὄρει ἀσκήσει ἔλαμψας, καὶ ἐφώτισας τοὺς κράζοντας· χαῖρε Νίκων κόσμου καταφύγιον.

Θεοτοκίον.

Ἀγνωσίας σκοτόμαιναν, σβέσον τῶν τιμώντων Σε Μητροπάρθενε, καὶ ἀνάτειλον φωτόλαμπρον, ἡμᾶρ ἐπιγνώσεως τοῖς δούλοις Σου.

Ὦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Βύθιον ἔχθρόν, τὸν ζητοῦντα ἀπολέσαι με, κατασύντριψον ῥομφαία σῶν εὐχῶν, πρὸς τὸν εὐσπλαγχνον Δεσπότην Νίκων ἔνδοξε.

Ἡ σεπτὴ Μονή, Παταπίου τοῦ θεόφρονος, τὴν σὴν μνήμην ἀνυμνοῦσα ἐν χορῷ, κατασπάζεται μορφὴν σου Νίκων Ὅσιε.

Στήριξον ἡμᾶς, ἐν τῇ πίστει Νίκων κράζομεν, κλονουμένους βακτηρία σῶν εὐχῶν, πρὸς Χριστὸν τὸν πάντας κάμνοντα στηρίζοντα.

Θεοτοκίον.

Εὔροιμεν θερμὴν, Σὲ προστάτιν Θεονύμφευτε, ἐν τοῖς κλύδωσι τοῦ βίου τοῖς δεινοῖς, καὶ ἐν πάσαις περιστάσεσι Μητρόθεε.

Ῥοδὴ στ΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Χαρίτωσον, τοὺς ἀεὶ τιμῶντάς σε, ζηλωτὰ τῶν ἀρετῶν Παταπίου, οὗ τὸ ἀλώβητον σκῆνος ἢ μάνδρα, Προδρόμου Πέτρας σεπτῆς μετανοίας σου, ἐφύλαττε Νίκων σεπτέ, ἐν πασῶν Βασιλίδι τῶν πόλεων.

Θεάνθρωπον, ἐκτενῶς ἰκέτευε, ὑπὲρ πάντων τῶν προσφύγων σου Νίκων, τῶν προσκυνούντων μορφὴν σου τὴν θείαν, ἐν τῇ Μονῇ Παταπίου τοῦ ἔμφορος, καὶ τοῦ λειψάνου σου σεπτὴν, θήκην χάριτας πᾶσι τὴν βλύζουσιν.

Ἰδρῶσί σου, ἐγκρατείας ἔσβεσας, τῶν παθῶν τῶν χαμαιζήλων τὴν φλόγα, βλαστὲ Ῥωσίδος ὁ χθόνα ποτίσας, τοῦ Βυζαντίου διὸ ἰκετεύω σε· κατάσβεσόν μου ζοφερόν, πῦρ παθῶν Νίκων τῶν τυραννούντων με.

Θεοτοκίον.

Συμμέτοχον, τῆς χαρᾶς ἀνάδειξον, τοῦ Υἱοῦ Σου Θεοτόκε Παρθένε, τὸν μεγαλύνοντα πόθῳ τὸ πλῆθος, τῶν θαυμασίων Σου καὶ ἐκδεχόμενον, τὰς Σὰς ἐνθέρμους προσευχάς, καὶ τὴν πρὸς με Σὴν ἄγρυπνον εὐνοίαν.

Διάσωσον, τοὺς σέ γεραίροντας Νίκων πνευματοφόρε, ἀπὸ πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθροῦ καὶ κακώσεως, ὡς ἔχων πρὸς Κύριον παρρησίαν.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ’ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῶν θεαυγῶν Ἀσκητῶν ἐγκαλλώπισμα, καὶ θεοφόρων Ὁσίων
ὑπόδειγμα, Ξηροῦ τοῦ ὄρους σεπτὸν ἐνδιαίτημα, καὶ νικητὴν κατ'
ἐχθροῦ θεῖον Νίκωνα, πιστῶν ὡς μεσίτην τιμήσωμεν.

Προκείμενον. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
Αὐτοῦ.*

Στ. *Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ Αὐτοῦ, ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.*

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Κεφ. ια΄ 27-30).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· πάντα μοι παρεδόθη
ὑπὸ τοῦ Πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ
Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ ὃ ἂν
βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες
καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ'
ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶξός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ
εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ
τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

Δόξα. Ταῖς τοῦ Σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στ. *Ἐλέησόν
με, ὁ Θεός...*

Νίκων Πάτερ Ὅσιε, ὁ τὰ ἡδέα τοῦ βίου, καὶ τερπνὰ ὡς ἄυλος,
μέροψ καὶ ἀσώματος, ἀρνησάμενος, καὶ ζωὴν ἄμεμπτον, ἐν Μονῇ
τῆς Πέτρας, τοῦ Προδρόμου βιωσάμενος, κλῖνον εὐήκοον, οὓς τοῖς
σὲ πιστῶς μακαρίζουσι, καὶ πόθῳ προσκυνοῦσί σου, τὴν εἰκόνα τὴν
θαυματόβρυτον, ἵνα βίου πάντες, διέλθωμεν σεμνῶς τὴν ἀτραπὸν,
καὶ εἰς σκηναὶς καταντήσωμεν, θεϊκῆς λαμπρότητος.

Ὡδὴ ζ΄. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς Ῥωσίας τὸ ἄστρον, ἐν Κωνσταντινουπόλει, βολαῖς
ἀσκήσεως, καὶ ταπεινοφροσύνης, ἀκτῖσι παμφαέσιν, διαλάμπας
ὕμνήσωμεν, πυξίδα ὡς ἀκραιφνοῦς, ζωῆς ἡμῶν πρὸς πόλον.

Οἰκιστὰ θείων δόμων, Νίκων πνευματοφόρε, ὁ ἀμιλλώμενος,
ἐν βίῳ Παταπίου, ταῖς ἀρεταῖς μὴ παύσῃ, δυσωπῶν τὸν Παντάνακτα,
εὐθύναι τρίβους ἡμῶν, πρὸς οὐρανῶν ἐπάλξεις.

Ὑπελθὼν θεαρέστως, τῆς ἀσκήσεως πόνους, πρὸς
ὀλοκλήρωσιν, ἐνίσχυσόν με Νίκων, τὸ στάδιον τοῦ βίου, τοῦ
παρόντος πρεσβείαις σου, πρὸς τὸν Θεὸν διελθεῖν, ἀμέμπτως καὶ
ἀσπίλως.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι κακοηθείας, ἐμπαθείας ῥαστώνης, ὀργῆς καὶ θλίψεως,
τοὺς δούλους Σου Παρθένε, Ἀγνή Θεοκυῆτορ, καὶ ὁδὸν
ἐγρηγόρσεως, καὶ ἀπαθείας ἡμῖν, τοῖς Σε ὕμνουσι δεῖξον.

Ὦδὴ η´. Τὸν Βασιλέα.

Ὑπὲρ τῶν πίστει, ἀσπαζομένων μορφὴν σου, ἐν σπηλαίῳ
σεπτοῦ Παταπίου, Νίκων μὴ ἐλλίπης, Χριστὸν καθικετεύων.

Σωμάτων παῦσον, καὶ τῶν ψυχῶν ἀλγηδόνας, τῇ σῇ χάριτι
Νίκων τρισμάκαρ, ὁ ἐν Βυζαντίῳ, ἀσκήσας ἰσαγγέλως.

Ἄμφω μοι δίδου, Νίκων ὑγίαν ῥώμην, καὶ ἰσχὺν ἐδαφίσαι τοῦ
πλάνου, τὴν ὀφρὺν λιταῖς σου, πρὸς Κύριον ἀπαύστοις.

Θεοτοκίον.

Ἰλύος Μῆτερ, παθῶν με κάθαρον τάχος, τῷ ὑσώπῳ τῶν
θείων εὐχῶν Σου, πρὸς τὸν Ζωοδότην, Υἱὸν μονογενῆ Σου.

Ὦδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Μυράλειπτρον ἀγνείας, Νίκων δυσωδίαν, παθῶν ἡμῶν
χamaiζήλων ἀπέλασον, καὶ εὐωδίας με πλησον τῆς θείας χάριτος.

Ἐπάκουσόν μου Νίκων, καὶ ζωῆς ἀγήρῳ, πολίτην δεῖξον τὸν
ὕμνοις τιμῶντάς σε, καὶ καταφεύγοντα πόθῳ ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Χριστὸν ὁ ἀγαπήσας, Νίκων ἐκ μυχίων, τῆς σῆς καρδίας
Αὐτὸν καθικέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ μακαριζόντων σε.

Θεοτοκίον.

Μητράναδρε Παρθένε, Κεχαριτωμένη, χαρᾶς καρδίας τῶν
δούλων Σου ἔμπλησον, καὶ λυπηρῶν ζόφον σκέδασον τὸν
ψυχόλεθρον.

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς....

Χαίροις Νίκων Ὅσιε Ἀσκητά, ἐν Ξηρῷ τῷ ὄρει ὁ νικήσας τὸν
δυσμενῆ, πόνοις νυχθημέροις, εὐχῇ καὶ ταπεινώσει, καὶ νίκης αἰδίου,
γέρα δρεψάμενος.

Χαίροις ταπεινώσεως λαμπηδών, χαίροις ἀκτησίας καὶ
σεμνότητος φῶς τερπνόν, χαίροις ἐναρέτου, διαγωγῆς φαιδρότης,
καὶ προσευχῆς ἀόκνου, Νίκων ἀμάρυγμα.

Πόνων Παταπίου τὸν ζηλωτήν, τὸν ἐν τοῦ Προδρόμου,
ἐνασκήσαντα τῇ Μονῇ, ὀνομαζομένη, τῆς Πέτρας ἐν τῇ πόλει, τῇ
Βασιλίδι ὕμνοις, Νίκωνα στέψωμεν.

Μνήμην τὴν ἀγίαν σου καὶ σεπτήν, ἄγουσα ἡ μάνδρα,
Παταπίου τοῦ εὐκλεοῦς, Νίκων μεγαλύνει, καμάτων σου τὸ πλῆθος,
πρὸς ἀρετὴν θεόφρον, καὶ ὀλοκλήρωσιν.

Ἀχανοῦς Ῥωσίας σεπτὲ βλαστέ, καὶ τοῦ Βυζαντίου,
ἐνδιαίτημα ἱερόν, Νίκων ὁ ἀσκήσας, ἐν τῷ Ξηρῷ τῷ ὄρει, χαρίτων
θείων ρόδα, εὖοσμα ἤνθησας.

Πρέσβευε ἀπαύστως τῷ Λυτρωτῇ, Νίκων θεοφόρε ὑπὲρ
πάντων τῶν εὐσεβῶν, κατασπαζομένων, τὴν θείαν σου εἰκόνα, καὶ
ἀνυμνούντων πόθῳ, σοῦ τὰ παλαίσματα.

Πᾶσαι τῶν Αγγέλων....

Τό Τρισάγιον...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῆς Ῥωσίας ἐκβλάστημα ιερώτατον, ὄμβροις πιᾶναν τὴν χθόνα, ὄρους Ξηροῦ τὴν σεπτὴν, τῶν αὐτοῦ ἀσκητικῶν ιδρώτων μέλψωμεν, Νίκωνα νέον εὐλαβῶς, ὡς νικήσαντα ἐχθρόν, τὸν βέβηλον νυχθημέροις, πόνοις καὶ χάριν λαβόντα, πιστῶν γενέσθαι φύλαξ ἄγρυπνος.

40 Κύριε ἐλέησον

. Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Πάντων, ἀσκουμένων καλλονή, καὶ βροτῶν ἐνθέων φαιδρότης, ὁ νικητὴς κατ' ἐχθροῦ, μισοκάλου πρόσδεξαι, ἡμῶν τὴν δέησιν, Νίκων θεομακάριστε, καὶ σοῦ τοῖς ἰκέταις, κατ' ἐχθίστου βράβευε, νίκας ἐκάστοτε, καὶ κατὰ παθῶν χαμαιζήλων, τοῖς ἀσπαζομένοις εἰκόνα, σοῦ τὴν χαριτόβρυτον θειότατε. Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.